Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Перець

№ 18. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

КИТАЙСЬКА САТИРА

Мал. Є Сюе-цяня

Збирач утильсировини.

Мал. Є Сюе-цяня

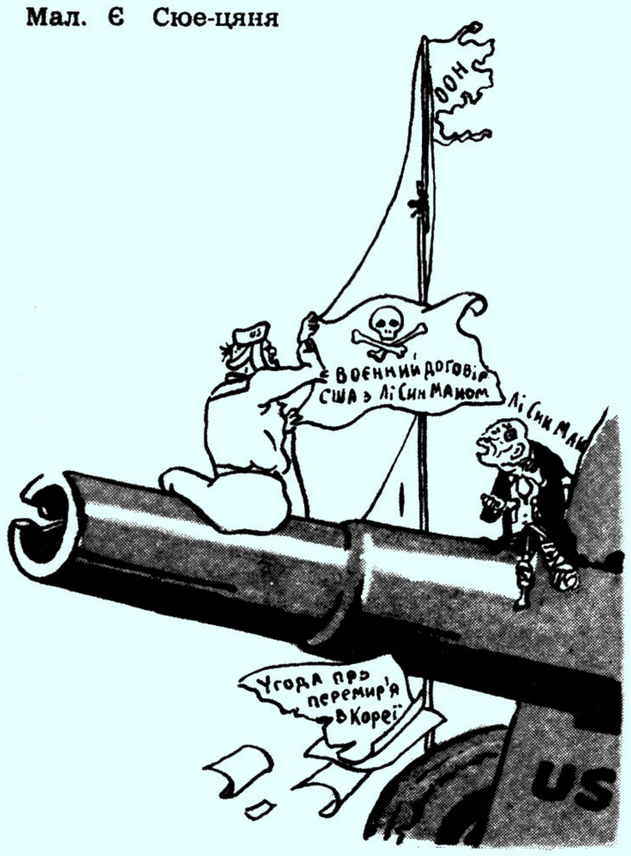

«Пекельна машина» на шляху до миру в Кореї.

ЧЖАН ТЯНЬ-І

БАЙКИ

1. ЗАПИС СВИНЯЧИХ МІРКУВАНЬ

Свиня наїлася й задрімала. Крізь сон їй невиразно почулося кукурікання півня. Вона прокинулась і похитала головою:

— Погано, соковитості невистачає. Кричати він кричить, але справжньої витримки малувато, ось що неприємно,— й додала: — Наш осел останнім часом теж ніби почав кричати. Це — глибоке непорозуміння: природою своєю осел — істота, пристосована до перевезень вантажів, а не до крику.

Поспавши трохи, вона зауважила:

— От і курка ще. У три дні раз спроможеться знести одне яйце, а скільки вона з'їдає при цьому? Як їй не соромно людям в очі дивитися?

Подумавши, сказала:

— До речі, руда корова поводиться надто вже дивно: виоре два му — й відпочиває. Вона просто не хоче чесно подумати про свої вчинки.

Ображена свинею курка не витримала:

— Отож, отож! І той їй поганий, і той їй поганий, одна тільки вона, свиня, хороша!

Свиня відповіла:

— Я за все своє життя не зробила жодної помилки: моє сумління чисте, й соромитись мені нічого.

Курка засміялася:

— Так їси, спиш і нічого не робиш. Звідки ж у тебе можуть бути помилки?

На це свиня суворо й повчально відповіла:

— Тут смішки ні до чого! Живі істоти так і поділяються на тих, які працюють, і на тих, які нічого не роблять: завдання тих, які нічого не роблять,— спостерігати збоку. Якщо всі будуть працювати, хто ж тоді, дозвольте спитати, вас уму-розуму буде вчити?

2. ДОБРА ГАДЮКА

В однієї гадюки було добре серце. Якось ця гадюка спіймала горобця. Їй дуже кортіло відразу ж проковтнути його, але вона цього не зробила. Звившись тугим кільцем, гадюка почала підбадьорювати горобця, улещати, умовляти його скоритися долі, пройнятися високим духом самопожертви й віддати їй своє життя.

Виявивши таким чином свою повагу до горобця, гадюка раніш, ніж проковтнути його, похвалилася:

— Тепер ти бачиш, що я зовсім не схожа на інших, грубих і безцеремонних гадюк. У мене з ними немає нічого спільного...

Мал. Вей Ці-мея

Виховання янкі.

3. ЛИСИЦЯ

Одна лисиця спіймала зайця.

— Побачивши, як цей заєць дозволив собі вкрасти і зжерти чужу ріпу,— суворо промовила вона,— я страшенно розгнівалася. В інтересах збереження порядку й спокою на світі треба рішуче викоренити це тяжке зло. Я не можу стримати свого благородного обурення!

Шпак, що сидів на дереві, спитав у лисиці:

— Учора ввечері ти бачила, як тигр рвав чужу корову. Але ти чомусь не розгнівалася, а, навпаки, посміхалася й шанобливо вклонялася тигрові. Чи не сьогодні вранці вперше побачило світ твоє благородне обурення?

КИТАЙСЬКІ ПРИСЛІВ'Я

perec-ua.
perec-ua.

Слонові ікла не ростуть у пащі пса.

Зажени змію в бамбукову трубку, вона й там намагатиметься звиватися.

Тигр і олень поряд не ходять.

Гудь себе, а не сонце за те, що твій сад не зацвів.

Хочеш спіймати рибу, не лізь на дерево.

Рішучої людини робота боїться.

Ударив змію, — убий її, а то вона обернеться й ужалить тебе.

У папір вогонь не загорнеш.

Хто дивиться на небо з колодязя — мало бачить.

З краденого рису смачної каші не звариш.

Не відкривай старих істин — усі знають, що сонце заходить на заході.

Ворони в усьому світі чорні.

Мал. Хуа Цзюн-у

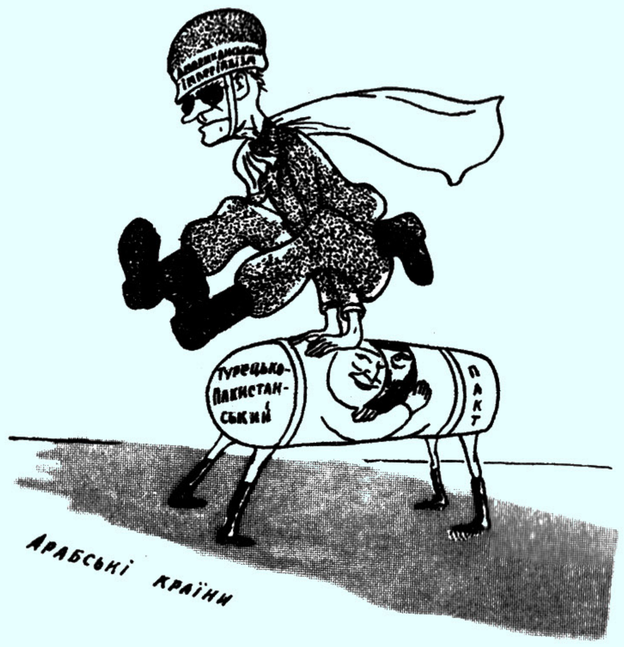

«Снаряд» уолл-стрітських агресорів.

АМЕРИКАНЕЦЬ МОЖЕ ВІЛЬНО ВИБИРАТИ...

Мал. Хуа Цзюн-у

Даллес. — Вставай, хлопче! Ти вже дома. Американська демократія може дати тобі, чого тільки твоя душа бажає...

Задля сміху, на потіху...

О, як люблять керівники шахти імені Дзержинського гостру, нещадну сатиру! З яким задоволенням читають вони фейлетони у центральній пресі, як щиро сміються над типами, опеченими вогнем сатири!

Тож не дивно, що одного разу голова шахткому профспілки Іван Антонович Хоботов сам зайшов до редактора багатотиражки «Дзержинець» Власова і сам заговорив з ним про сатиру.

— Ех,— зітхнув він,— сутужно у вас з сатирою, скрутно з фейлетонами...

Редактор з цим не міг не погодитись,— проти факту не попреш.

І Хоботов, розпалившись і захопившись власним красномовством, заходився розтлумачувати молодому журналістові, що сатира — це дуже гостра штука, що газета без фейлетона — не газета, і тут же запропонував:

— Чому б вам, скажімо, не розписати голову місцевкому нашого шахтоуправління Бондарєва? Це дуже хитрий чоловік. Від громадських доручень услизає, а на виробництві байдики б'є. Та ще й стогне, що його дорученнями заїздили.

Редактор багатотиражки і в цьому з ним погодився: останнім часом редакція одержала чимало листів про Бондарєва.

Незабаром у газеті з'явився фейлетон про голову місцевкому. Прочитав його Хоботов, посміявся задоволено:

— Молодці хлопці! Добре ушкварили.

Минув тиждень, минув другий, третій. Тепер уже редактор пішов до Хоботова.

— Читали?

— Читав.

— А заходи?

— Сміявся...

— А заходів яких ужито?

— Яких заходів? Що це ви таке говорите? Бондарєв у мене попросив пробачення, я йому простив. От і все...

...Ще смішніша доля спіткала другий фейлетон.

Начальник дільниці внутрішахтного транспорту Сосков виявився дуже безпорадним начальником. Під землею провалював роботу, на землі глушив спиртне і весь час рвався думками в небо — до голубів, яких любить до самозабуття. Ця любов доводила його до того, що він часто відривав від роботи гірників-ремонтників і посилав їх будувати та перебудовувати свої голубники.

Про це багатотиражка розповіла у фейлетоні «Особлива пристрасть».

Прочитали фейлетон у кабінеті начальника шахти,— посміялися. Сподобався він до того, що навіть начальникові шахти Леоніду Лаврентійовичу Осипенкові захотілося утнути щось смішне. Взяв він перо й заходився писати:

«Сосков Петро Матвійович працює на шахті начальником дільниці внутрішахтного транспорту... З роботою справляється добре, дільницю забезпечував повністю і своєчасно. Дисциплінований, вимогливий до себе і до підлеглих... Видано для вступу на курси керівників-відповідальників».

Так з'явилася — слідом за фейлетоном — далеко не гумористична, хоч і смішна, характеристика. Розповідають, що Сосков, одержавши її, хіхікнув глузливо:

— От такі фейлетони про себе я згоден день і ніч читати!

Люблять керівники шахти сатиру, але дивною, дуже дивною любов'ю.

Так і здається після всього описаного, що, якби їх хтось запитав: «Скажіть, будь ласка, шановні товариші, що таке фейлетон у газеті?» — вони, не моргнувши оком, відповіли б:

— А це просто торба сміху добрим людям на потіху. Начитався, посміявся та й забув...

В. МОЩЕНКО.

Донбас,
Трест «Сталінвугілля».

Мал. БЕ-ША

Морква (до картоплі). — Вам ще нічого, ви в мундирах, а як нам тут зимувати?

ВАС НЕ ТУРБУЄ?

(СЦЕНКА З НАТУРИ)

Невелика затишна перукарня у Вознесенську. Середніх років перукар стоїть біля стільця. Заходить огрядний чоловік.

Майстер. Поголитись?

Клієнт. Так. Тільки прошу без затримки.

Майстер. Будь ласка, до ваших послуг.

Клієнт (умощуючись у крісло). Ви, як бачу, людина в нас нова.

Майстер. Ваша правда. Я недавно сюди приїхав. А як ви узнали?

Клієнт (гордовито). Я все знаю. Бачу, що й під землею робиться.

Майстер. Он як! (Намилює клієнтові обличчя).

Клієнт. І як вам у нас? Подобається?

Майстер. Дуже! Учора, наприклад, я милувався калюжею на центральному майдані міста. Не калюжа, а озеро Байкал. А скільки там жаб! А які концерти вони дають! Не турбує?

Клієнт. Ні, ні, байдуже.

Майстер. Я вже всюди побував. Відпочивав у бур'яні посеред парку, а потім дивився, як кози на стадіоні вистрибують. Справжні спортсмени. Був у кінотеатрі — і нічого. Пощастило. Штукатурка впала на голову не мені, а сусідові. Не турбує?

Клієнт. Ні, ні!

Майстер. Дивне місто. Закусочних насадили більше, ніж дерев на вулицях, а поїсти ніде. Зайдеш у чайну: темно, брудно, тхне цвіллю. Може, турбує?

Клієнт. Що ви, анітрохи.

Майстер. А взяти готель, де я зупинився. Клопів, як піску. Білизна брудна. Прошу підборіддя вище. Ось так... Умитись там — проблема. Приїжджих завжди багато, а умивальник один, та й той, як решето. Не турбує?

Клієнт. Все в порядку.

Майстер. А в райвиконкомі у Вознесенську які порядочки. Я три дні ходив до заступника голови. То його немає, то він не приймає, то кудись поспішає. Кажуть, що й голова бюрократ. Тільки й знає, що по телефону перегукуватись, а щоб людей прийняти... Не турбує?

Клієнт. Ні, не турбує...

Майстер (кінчаючи гоління). Пробачте. Та ви, здається, і є голова райвиконкому.

Клієнт. Звідки ви знаєте?

Майстер. Догадався. З багатьма говорив про безладдя в місті. Всі обурюються. Одного вас ніщо не турбує... Хто там далі?

Я. БІЛОК.

м. Вознесенськ.

ОДЕСЬКІ НАПУВАЛЬНИКИ

Їхали в 1951 році сухим степом хлопці-молодці з Одеської будівельно-монтажної контори тресту «Укрмеліоводбуд». Їхали, зупинялися, колупали пальцем спраглу землю і вихвалялися:

— Оживуть степи, як тільки ми свої вмілі руки до них докладемо! Буйно зазеленіють поля, коли ми спорудимо систему зрошення! Наука, вона, брат...

Колгоспники вірять у науку. Повірили вони і одеським меліораторам.

Уклали з ними договори.

Переказали їм гроші. І не малі.

Колгосп ім. К. Маркса, Ульяновського району, вніс конторі 195 тисяч карбованців.

Контора зобов'язалася здати колгоспам першу чергу зрошувальної системи до 1 травня 1953 року.

Настав довгожданий строк, а на поля із системи зрошення і не капнуло.

Ще один рік минув — і з тими ж наслідками.

А потім Ульяновський район перейшов з Одеської області в Кіровоградську, і одеські меліоратори дорогу туди забули.

І не тільки в цей колгосп. Уклали вони договори на будівництво зрошувальної системи і з артіллю ім. Сталіна, того ж Ульяновського району, та, виконавши лише 15 процентів робіт, зникли, як степове марево.

Обпеклися також на воді і степові колгоспи ім. Ворошилова (Вільшанського району) та «Перемога» (Голованівського району).

І тут одеські меліоратори бували, і тут обіцяли, і тут грошей понабирали, а зробити — нічого не зробили.

Зверталися колгоспи до «Головводгоспу» Міністерства сільського господарства УРСР.

Там погодилися, що, дійсно, їхня претензія цілком справедлива.

«Головводгосп» навіть звернувся у квітні з листом до начальника Одеської контори тресту «Укрмеліоводбуд» т. Івахненка і зобов'язав його негайно закінчити в колгоспах роботи по зрошуванню.

«Головводгосп» наказав — наче батогом по воді вдарив.

Ніщо не змінилося.

Навіть не булькнуло.

Добре показали одеські меліоратори, як вони розуміють велику ідею зрошення полів.

Напоїли землю не водою, а пустопорожніми обіцянками...

С. ВІННИЦЬКИЙ.

Дружній шарж В. ГРИГОР'ЄВА

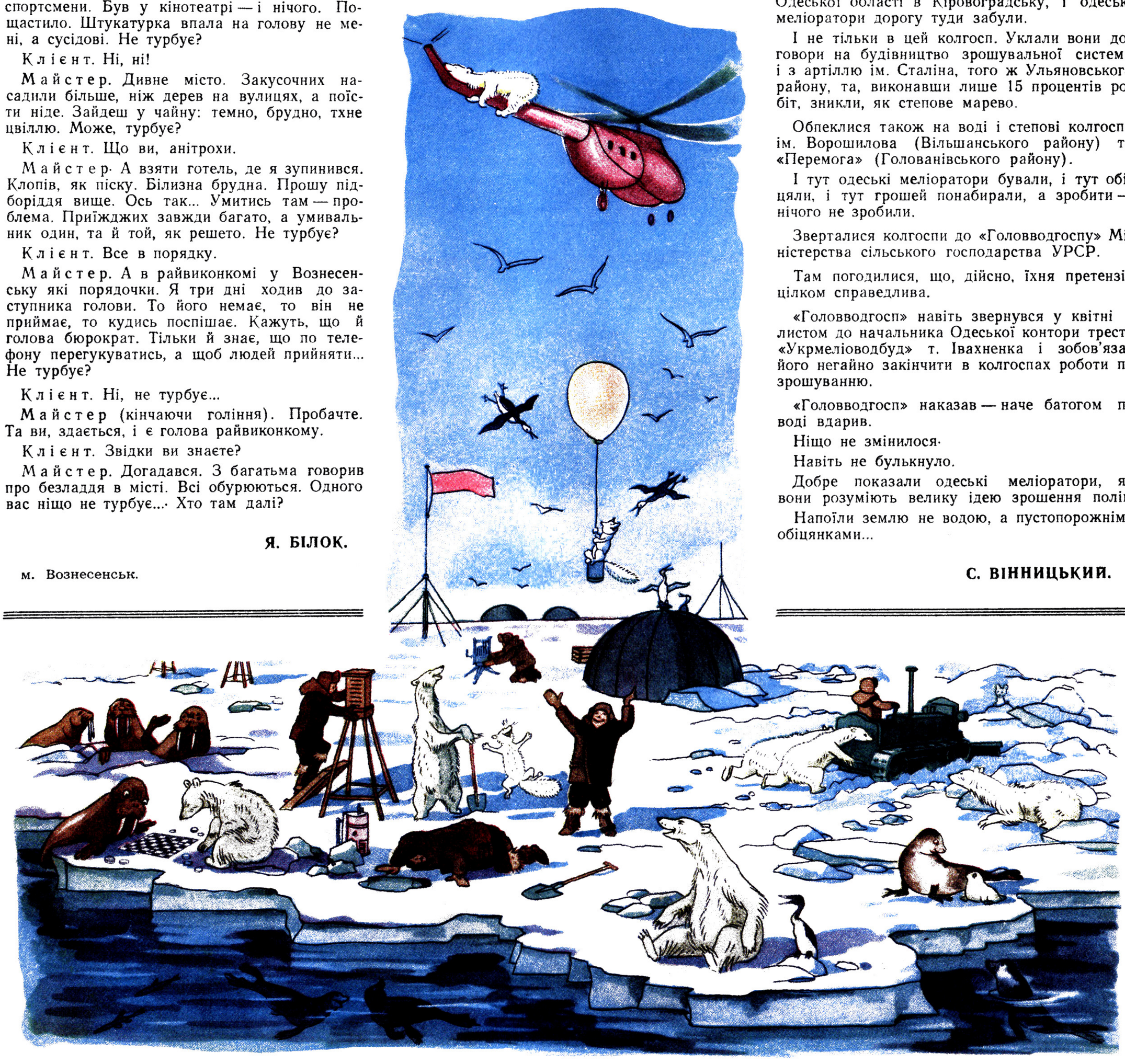

Гарячі дні на Північному полюсі.

С. ВОСКРЕКАСЕНКО

ЧУЖИМИ РУКАМИ

Єсть у нас начальник главку —
Хекало-Вельможний Савка.
Він «с безоблачным челом»,
За начальницьким столом,
Без ніякої мороки
Вже досиджує три роки,
Непохитний, наче мур,
Бо в ділах його ажур!
— Ні, тут справиться не кожний! —
Хвалить сам себе Вельможний.

В чому й справді він завзятий,
Це — промови промовляти,
Та лише тоді, коли
Референти подали
На машинці вже готову
Надруковану промову.

Візьме й гримне: — Гей, писаки,
Ставте скрізь умовні знаки,—
Я — промовець, мушу знать,
Як що публіці «подать».
Де — дошкульно, де — лірично,
Де — серйозно, патетично.
Де, без винятку, у всіх
Дружний викликати сміх,
Де — зірвать аплодисменти.
Ви ж на те і референти...

Хекало, як керівник,
Так до послуг їхніх звик,
Що двох слів зв'язать не може,
Як підлеглий не поможе!

●

Євген БАНДУРЕНКО

МИСЛИВЕЦЬ ЗА ХИБАМИ

Відомо, безперечно, всім,
Що ручка — не рушниця,
А хиби, що в роботі є,—
Не звірина й не птиця.

Одначе ручку-автомат
Він зарядив чорнилом,
Сів у машину й уявив
Себе мисливцем смілим.

В район помчав і не давав
Дихнуть нікому вільно,
І день і ніч по хибах вів
Вогонь густий, чорнильний.

Вернувсь назад — і в кабінет,
І до стола скоріше,
І ну проекти готувать
Чергових довгих рішень.

— Ну, як — багато хиб? — спитав
Товариш по роботі.
— Та хиб знайшов, хоч відбавляй,
І всі — ось тут, в блокноті,—

Сказав він гордо і потряс
Блокнота сторінками,
Так, ніби й справді то ягдташ
З убитими качками.

— В блокноті, кажеш? Ну, а що
Зробив ти без блокнота,
Щоб хиби виправити ті,
Щоб краще йшла робота?

— Як виправить? — схопився той,
Здивований немало,—
Які ж для критики тоді
Ми б з вами факти мали?

Виставка ШИРНЕТРЕБА

ЯК БЕЗ РУК...

Той, хто купить цю «корзину», —
Ідучи до магазину,
Хай прихопить жмут шпагату,
Бо мороку буде мати.

Дуже шкода, що в артілі
В бракоробів ручки цілі,
Що за ці ганебні штучки
Їм не б'ють в артілі ручки!

ВСЕ ВИТРИМАЄ!

Папір, як кажуть, хоч куди.
Велика в ньому сила:
Він не боїться ні води,
Ні туші, ні чорнила.

Сказать не можна, що це брак,
Бо це — вершина браку.
Чорнило в нього входить так,
Як в скло чи в залізяку!

П. ГАЙ.

БУМАГА ПРОМОКАТЕЛЬНАЯ

Арт. 109—75
75 х 275 мм.
100 листов

КИЇВ-ПОЛІГРАФ

ПІДВЕЛИ...

Мал. С. САМУМА

— У вас кури добре несуться?
— Добре.
— А півні?
— Півні? Вони зовсім не несуться.
— От тобі й на! А мене інформували, що у вас зразкова птахоферма.

Ой, що ж то за кум?!

Кум зустрічає кума:

— Добрий вечір, куме!

— А... добрий вечір! Давно не бачились. Як здоров'ячко?

— Спасибі, куме... А куди це ви так рано? Невже з роботи?

— Еге ж... Сьогодні раніше звільнився. Тягне, розумієте, додому... А що це ви несете? Ого! І вистачає ж ото сили! Повний мішок навантажили, куме...

Деякий час скотар Овчинников мовчить, потім зніяковіло говорить:

— Господарство, знаєте, догляду потребує. Якби ви знали, як уже мені надокучило возитися з хазяйством. Просто заїдають кабани!

Радгоспівський сторож погоджується:

— Так, це клопіт, куме... Тільки чого ж ви надриваєтесь? Давайте я вам допоможу...

З трудом він знімає мішок, повний дерті, з плечей Овчинникова, звалює собі на спину і, крекчучи, прямує... до контори радгоспу.

— Е, куди ж це ви, куме?.. Мені сюди, наліво. Там, дома, і чарка на нас чекає...

— Ні, куме, спочатку ми зайдемо в контору радгоспу. Це близько, рукою подати...

— Та ти жартуєш, куме?.. Буде скандал... Мішок цей з дертю, я, так би мовити, ну... взяв у радгоспі!

Сторож співчуває:

— Ох ти, нещастя! І як же це сталося? Помилково? Ось ми цю прикру помилочку і виправимо.

Скотар Віктор Овчинников різко змінює тон:

— Теж мені кум!.. Скупердяга ти, Кащей Безсмертний... Чи тобі шкода мішка дерті?..

Вони наближаються до контори. Сторож терпляче з'ясовує:

— Якби це було моє добро,— не шкода... Але ж це добро народне і, значить, воно священне. Повірте, дуже неприємно мені, що ви — злодій.

Слово «злодій» ріже Овчинникову слух. Він сердиться:

— Прошу не ображати! Злодій! Яке ж це злодійство — мішок дерті! Та йому ціна, може, якихось п'ятдесят карбованців. А він ще злодієм обзиває!..

У конторі радгоспу, незважаючи на пізній час, повно людей.

Овчинников зустрічає тут багатьох своїх приятелів.

Всі вони стоять у черзі до вагів.

Діловитий вагар наче грається гирями і робить помітки в блокноті.

Нарешті, коли зважування закінчено, він об'являє:

— Скотар Калантай, ви украли 37 кілограмів дерті...

Похмурий Калантай незгодний:

— Та де?.. Тільки ж тридцять шість...

Далі він звертається до заправника Батурина:

— А ви украли 13 кілограмів ячменю.

Батурин посміхається:

— Нещасливе число...

— А ось ще й Овчинников! Вам в цирку, Овчинников, виступати,— такий мішок не кожний підійме...

Ця невесела сцена розігралася недавно в першому відділенні радгоспу «Металіст», поблизу Амвросіївки (Сталінська область). Можливо, ми не точно передали її драматичну частину.

Так тут можуть внести поправку самі «дійові особи».

Деякі «коментарі» може внести і керуючий 1-м відділенням радгоспу Є. І. Савицький.

Це в колективі, яким він керує, знайшли собі пристановище і безкарно діють крупні і дрібні хапуги.

Керівники радгоспу, обмежуючись лише зауваженнями, догана-
нами, попередженнями і переміщеннями по службі, не зуміли добитися ліквідації цього ганебного явища.

Самі злодії вже сміються з подібних «мір покарання».

Петро СЄВЄРОВ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Торговельні діячі Львова понавідкривали в місті стільки всіляких пивних та винних точок, що на деяких вулицях — як крок, так і «забігайлівка»

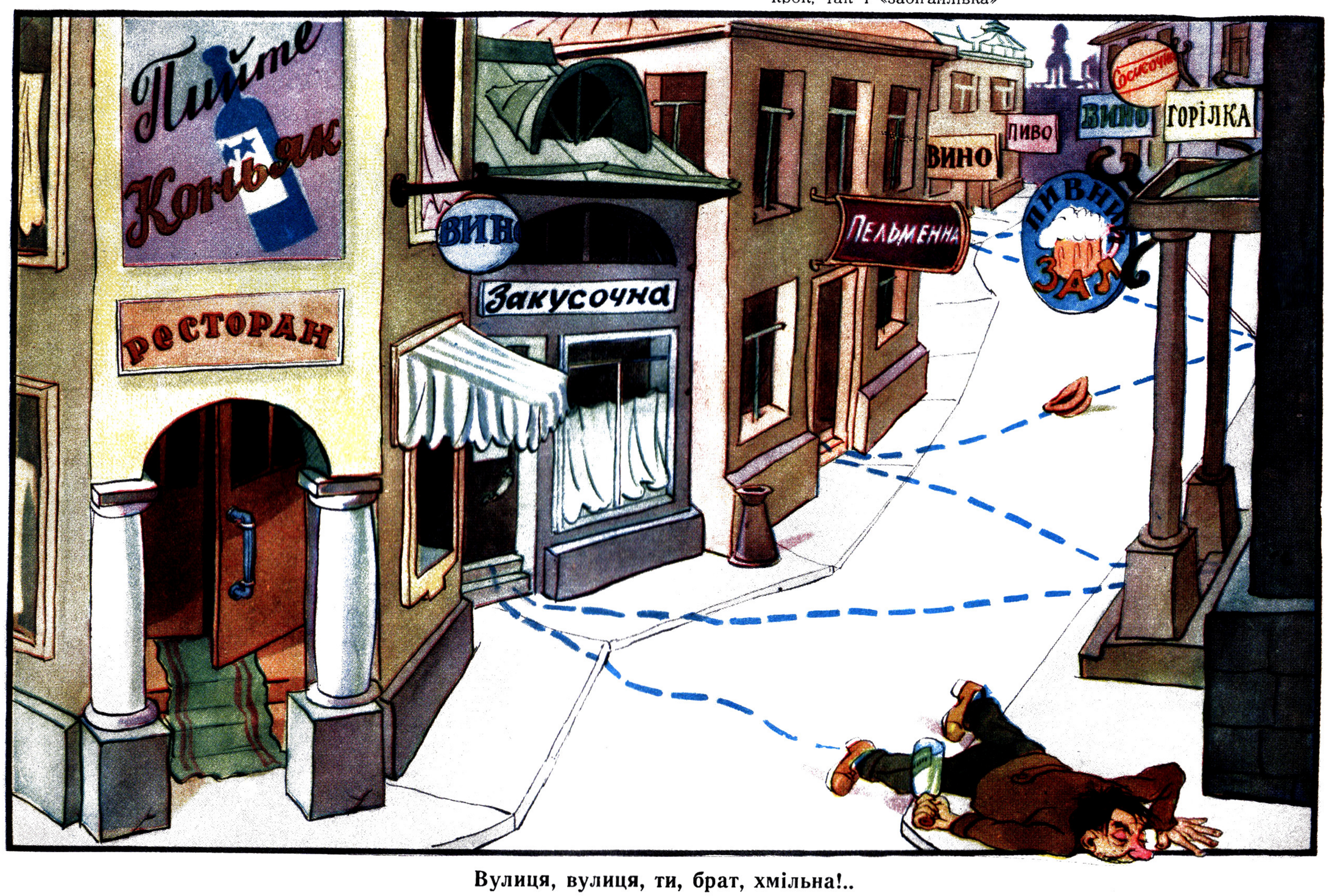

Вулиця, вулиця, ти, брат, хмільна!..

perec-ua.
perec-ua.

Велика садиба, оточена старими крислатими деревами. Під деревами, немов намальовані, хатки й повіточки. З тих повіточок долітає лініве рохкання свиней... Руді півні, задерши голови, водять табуни курей... Перевалюючись з ноги на ногу, поважно ходять качури й качки...

За подвір'ям розляглися широкі луги, а за ними синіє задніпровська даль... Яке тут повітря, які пахощі! Куди тим духам, нехай і найдорожчим!

Що ж це за райський куточок?

Цей куточок — Козаровицька науково-дослідна станція луківництва.

Стоїть вона на 27-му кілометрі, як їхати з Києва на Димер. Стоїть не день, не два, а цілих тридцять років. Багато за цей час води в Дніпрі втекло, але не зажила собі в колгоспах ця наукова установа ні доброї слави, ні щирої дяки.

Як же так? Адже в райському куточку не херувими літають, а живуть науковці, які повинні знаходити способи поліпшення поліських луків.

Що ж, вони шукають. Рік у рік досліди закладають, за рослинами і грунтами спостерігають і все бачене на папері викладають. Наприкінці року записи докупи зводять, на машинці друкують, а надруковані аркуші зшивають. Виходить кілька штук товстих книг. Одну книгу на станції у шафу кладуть, другу книгу до Міністерства сільського господарства везуть, а третю — до Інституту соціалістичного землеробства несуть.

І знову нові досліди закладають, за рослинами спостерігають і т. д.

І всі задоволені.

Незадоволені лише колгоспні корови, бо щось вони не бачуть сіна із поліпшених лугів. Не бачуть тому, що в колгоспах про науку, описану в товстих книгах, не знають, бо наукові працівники лекцій не читають, живий зв'язок лише з двома-трьома колгоспами підтримують. Ото й усього, що вряди-годи в якомусь журналі статтю надрукують розміром аж на цілу сторінку. Дивіться, мовляв,— не даром хліб їмо!

Останнім часом на станції, крім товстої щорічної книги, написали кілька брошур. Одну з них — «Способи поліпшення придніпровських лугів» — віддали головному управлінню сільськогосподарської пропаганди і науки Міністерства сільського господарства. В управлінні дали брошурі хід — передали її Інститутові соціалістичного землеробства. В інституті в свою чергу дали брошурі хід... у глибоку шухляду.

І виходить, що люди з серйозним виглядом на обличчі товчуть воду в ступі. Дорого обходиться це водотовчіння. Щоб випустити наприкінці року оті три товсті книги-звіти, протягом року на станції витрачається до трьохсот тисяч карбованців. Дорогоцінні книги!

Інколи станції допомагають, якщо не товкти воду, то решетом її міряти.

Як відомо, на Поліссі великі площі бідних піщаних грунтів. Щоб перетворити їх на родючі, дослідна станція луківництва радить прокладати в таких грунтах водозатримувальний прошарок з торфу. Для цього по піску розкидають торф, а потім приорюють його.

На станції провели досліди і послали свої висновки на рецензію Інститутові лісівництва Академії наук УРСР. Кандидат біологічних наук А. Зражевський роботу станції схвалив і в свою чергу порадив «вносити в грунт зародки дощових червяків». Після цього, мовляв, поставлена проблема буде розв'язана остаточно. Щоправда, відзначається в рецензії, у піску черви не водяться, але в торф'яному прошарку вони не будуть крутити носами і заведуться.

А ще порадив цей учений муж домішувати до торфу кухонну сіль. От тепер і ламай голову. Не мудре діло борщ посолити. А як же посолити тисячі гектарів піщаних грунтів?!

Запущені поліські луги, малопродуктивні вони. Та які смачні та поживні трави ростуть на них, якщо луги відповідно оброблені та засіяні травосумішшю! Тільки де ж узяти насіння трав? — чути голоси з колгоспів. І залишаються ці голоси голосами вопіющих...

Козаровицька станція виявила і поліпшила три види місцевих лучних трав: тимофіївку, вівсяницю і костир безостий.

Правда, чудово?

Еге, є в глечику молоко, та голова не влазить.

Станція взяла воістину дивовижний розмах: щороку займає під насінники трав аж... два гектари. Не важко вирахувати, в якому столітті насіння лугових трав дійде до всіх колгоспів.

Отак — куди не кинь, то клин. Дослідна станція по собі, а колгоспи самі по собі. А відомо ж, що наука, відірвана від практики,— ялова наука!

На Україні понад сто поліських районів. У кожному з них тисячі гектарів пісків, лугів, заболочених площ. Яке широке поле діяльності для науково-дослідної станції луківництва! Але для станції це поле, що бурхливе море: ніяк не підступить вона до нього. Сидить станція на своєму острівку і закладає досліди на клаптиках, які рядном можна накрити, вирощує елітне насіння трав кілограмами тоді, як його треба мати тонни.

Козаровицька науково-дослідна станція луківництва підпорядкована республіканському Інститутові соціалістичного землеробства. І дивно, що не приваблює цей чарівний куточок працівників інституту. А директор станції т. Базилевич такому ходу подій радий: мовляв, ви мене не займайте, а я вас не чіпатиму. Наладнав собі тихе життя, чого ж більше треба?

Найчастіше на станції буває завідуючий відділом кормодобування інституту т. Куксін. Буває, бо ж діло там має: заклав досліди, щоб докторську дисертацію написати.

Заглиблюється Куксін у свої досліди, а те, що на станції луківництва робиться, його не хвилює — хоч трава не рости.

І виходить, що молотити молотять, а віяти нічого...

Л. ГРОХА,
спец. кор. Перця.

Димерський район, Київської області.

Мал. В. ШУНЬКА

— У карти не везе і в любові — теж...

●

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Чи немає у вас, мосьє, книжки про піратів?

— Будь ласка! Раджу придбати оцю новинку...

Лестер РОДНІ

ОСЬ ВАШЕ ЖИТТЯ, ДЖОН ФОСТЕР ДАЛЛЕС

«Ось ваше життя» — так зветься популярна у США щотижнева телевізійна передача, в якій бере участь яка-небудь відома особа. Починається вона з того, що під акомпанемент сентиментальної музики диктор розповідає про найпікантніші випадки з життя героя. У передачі беруть участь також найближчі друзі героя, які діють за лаштунками. Герой програми пізнає їх по голосу. Тоді всі збираються навколо нього й гірко плачуть.

Вщухають оплески. На сцені появляється Даллес. Він сором'язливо посміхається. Сідає на великий диван. Грає ніжна музика. Диктор оголошує:

«Ось **ваше** життя, Джон Фостер Даллес, життя, сповнене пригод. Коли ви ще лежали в колисці, у вас уже були вчителі. Ваш дорогий дідусь, генерал Джон Фостер, допомагав рвати на шматки Китай, а в 1895 році він примусив Китай віддати острів Тайвань Японії. Це сталося за 55 років до того, як **ви**, Джон Фостер Даллес, порадили Трумену захопити Тайвань і розв'язати війну з Китаєм, якщо той спробує повернути собі свій острів. Коли вам сповнилося 17 років, ваш дідусь узяв вас із собою на дипломатичну конференцію. Чи не так?».

Даллес киває головою й посміхається... «Крім того, — додає він, — мій дорогий дідусь Фостер, з допомогою американської морської піхоти, керував змовою цукрових плантаторів на Гавайї».

Диктор: «Так он воно що! У вас багатий родовід, що й казати. Адже це ваш дорогий дядечко, Роберт Лансінг, бувши державним секретарем США, квапив Японію з окупацією Радянського Далекого Сходу в 1918 році. Це він обіцяв американську допомогу... вашому любому братіку Аллену, про якого недавно говорили в сенаті, що він безпосередній винуватець багатьох воєн, а ми про це нічого й не знали... Та, проте, досить уже про ваш родовід. Ось **ваше** життя, Джон Фостер Даллес. Дивіться, ми приготували вам деякі сюрпризи. Чи не пригадуєте ви цей голос?».

Голос за сценою: «Так, Джоне, ти, бувши моїм адвокатом, виграв дуже цікаву справу і я, завдяки цьому, одержав від США десять мільйонів доларів срібла...».

Даллес хмурить брови і раптом вигукує: «Франко!».

Диктор: «Ми доставили його літаком з Мадріда, щоб він провів сьогоднішній вечір з вами».

Підіймається завіса, входить Франко. Даллес кидається йому назустріч. Вони обнімаються, ляскають один одного по плечу. Франко каже, витираючи сльозу: «Джон, ти й справді зробив мені велику послугу в 1939 році. За твоєю допомогою я одержав іспанське срібло, що лежало тоді в американських банках. Тільки завдяки цьому мені пощастило встановити диктатуру».

Франко, весь сяючи, сідає. Знову чути музику.

Диктор продовжує: «Ви, Джон Фостер Даллес, допомагали не тільки одному Франціско Франко. В 1933 році, як глава адвокатської фірми «Саллівен енд Кромвел», ви, за дорученням крупних банків, поїхали в Берлін і допомогли Адольфу Гітлеру анулювати один мільярд доларів боргу. Як директор «Інтернейшнел нікел», ви допомогли провести операцію з фашистським концерном «І. Г. Фарбеніндустрі». На судовому процесі проти нікельового картелю з'ясувалося, що ви допомагали німцям створювати запаси зброї для другої світової війни».

Оркестр виконує пісеньку «Старі знайомі...». Диктор: «Ми, звичайно, не можемо притягти сюди ні Гітлера, ні Беніто Муссоліні, про якого ви говорили: «Послідовні енергійні реформи в Італії, здійснені під мудрим керівництвом Муссоліні, прямо показують, що Італія стала нацією, зовсім не схожою на ту, з якою безцеремонно поводились на мирній конференції»... Ми не можемо притягти сюди ні Пілсудського, якому ви допомагали грішми, коли він був фашистським диктатором у Польщі, ні Хорті з Угорщини. Зате ми привезли сюди генералісимуса Чан Кай-ші, якого ви і тепер ще великодушно підтримуєте, і артистів, які виконують ролі Гітлера та інших».

Даллес схоплюється з місця й нетерпляче обертається до завіси. Вона підіймається, входять Гітлер, Муссоліні, Пілсудський, Хорті, Чан Кай-ші. Даллес кидається їм в обійми, ридаючи під акомпанемент ніжної мелодії. Франко теж поспішає в обійми до прибулих.

«Адольф, Адольф» — кілька разів повторює Даллес, хвилюючись.

Гітлер (ляскаючи його по плечу): «Привіт тобі, Джоне, від моїх хлопців, від Д. Генрі Шредера, глави націстського банкірського дому, якому ти допомагав одержати солідні американські субсидії. Він непогано фінансував мене...».

Сяючий диктор перебиває його: «Так, Джон Фостер Даллес, це було прекрасне життя. А зараз, якщо ваші друзі не заперечують, ми подивимось на це фото з вашого сімейного альбома. Ви пригадуєте його, Джон Фостер Даллес?».

Диктор показує фотографію Даллеса, знятого в окопі біля стереотруби. «Це ви в червні 1950 року, за два тижні до початку війни в Кореї, серед офіцерів лісинманівської армії дивитесь через 38 паралель на північ». Даллес бере знімок, розглядає його.

«Як вам уже відомо, — продовжує диктор, — південнокорейський посол Бен Лімб, нарешті, офіціально визнав, що війну почали вони. От чому цей знімок має історичну цінність, бо він показує вас за вашою звичайною роботою. А тепер, Джон Фостер Даллес, дозвольте закінчити цей багатий вечір, на якому ми трохи розповіли про ваше життя».

Гітлер та інші сяють. Вся група в складі Гітлера, Муссоліні, Чан Кай-ші, Франко, Хорті й Пілсудського, до яких зараз приєдналися Петен, Бао Дай та ін., оточує Даллеса. Лунають звуки «бугі-вугі», сповіщаючи про закінчення програми.

«Так, Джон Фостер Даллес, — співучим голосом говорить диктор, — це дійсно багате...». Але чоловік із зали не дає йому закінчити. Показуючи газету, він каже:

«Ви забули, знаменитий містер Даллес, простих людей всього світу, про яких пишуть усі газети. Вони кажуть вам: «Даллес, забирайтеся геть!». І ми кажемо те саме!».

(«УОРКЕР» — Нью-Йорк).
Переклад з англійської.

Микола БІЛКУН

Ілюстрації В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ДОКОПАЮСЬ...

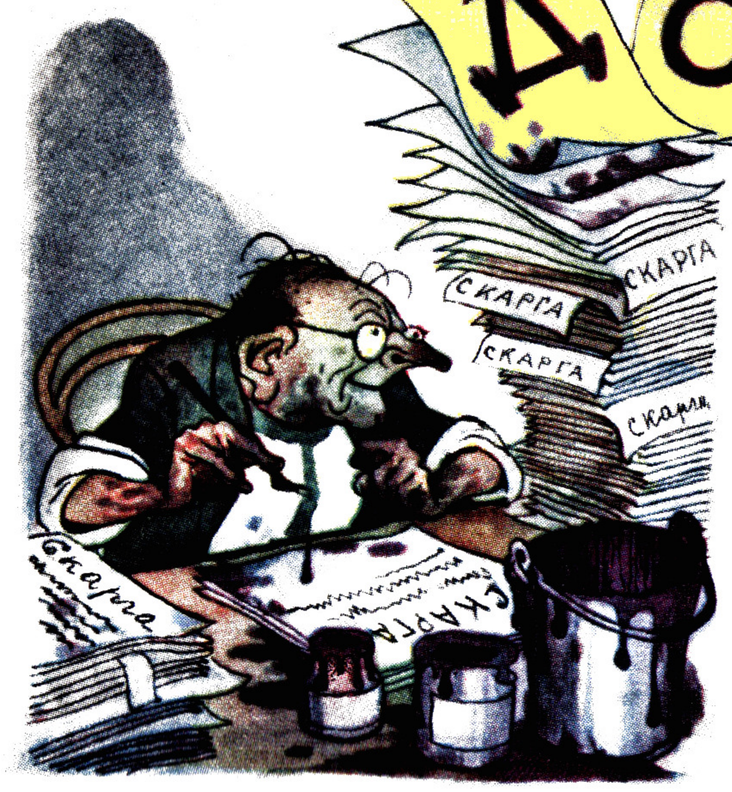

Ілько Панасович Нудота тільки-но сів писати чергову скаргу, як прийшов його син Сєва і, криво посміхнувшись, сказав:

— Поздоровте, тату...

Ілько Панасович відірвався від роботи і, зсунувши окуляри на лоба, запитливо подивився на сина.

— З чим?

— Звільнили,— сказав Сєва і, махнувши рукою, сів до столу.

— Себто як? — аж підвівся Ілько Панасович.

— Себто так! Як звільняють? Звільнили, як такого, що з роботою не справляється, і так далі, і таке інше...

Сєва схопився з місця і забігав по кімнаті, бризкаючи слиною і розмахуючи руками. Де ж пак! Всі в конторі п'яниці і злодії, рвачі й шкурники, тільки й мріють про те, щоб звалити свою вину на іншого, і от він, бухгалтер, мусить віддуватися за всіх...

— Пар-р-разити! — просичав Ілько Панасович.

Він відклав набік недописану скаргу і, заклавши руки за спину, теж заходив по кімнаті. Тепер батько і син натикалися один на одного й мало не збивали один одного з ніг.

Всеволод був дуже схожий на батька, такий же сутулий, з великою головою й єхидними колючими очима. Він тряс у повітрі кістлявими пальцями і закликав громи й блискавки на голови своїх недавніх співробітників. Ілько Панасович був більш стриманим, він лише час від часу вигукував:

— Пар-р-разити!!!

Нарешті, і Нудоті-старшому, і Нудоті-молодшому обридло ходити. І вони сіли, тупо дивлячись один на одного. Всеволод потроху заспокоювався. Йому, власне, не було чого хвилюватися. За час роботи в конторі він встиг і будиночок хороший збудувати (передбачливо переписавши його на батька), і взагалі непогано себе забезпечити. Можна було не поспішати з шуканням іншої роботи.

Інші думки були в Ілька Панасовича. Злість у ньому закипала поступово. Ілько Панасович роздмухував мстивий вогонь, у думках складав таку страшну скаргу на синове начальство, після якої всі ці «парразити» підуть у тюрму, аж зашумить за ними. Скарга складалася в голові, як вірш, і Ілько Панасович, охоплений творчим запалом, вигукнув:

— Не журись, синку! Я їх виведу на чисту воду і до всього докопаюсь! Вони в мене затанцюють!..

На що Всеволод відповів:

— Ат, плюньте, тату, і розітріть...

...Але Ілько Панасович не плюнув і не розтер. Він вхопився за цей випадок, як письменник за нову тему. Він обдумував сюжет скарги, створював нові варіанти, опрацьовував їх. Щодо скарг, заяв, «доповідних записок» і такого іншого, то тут Ілько Панасович був свого роду художником. Він скаржився на всіх: на продавців і перукарів, на листонош і лікарів, на офіціантів і на депутатів міськради. Книга скарг одним своїм виглядом викликала у нього непереборне бажання «вивести на чисту воду», «докопатися». Ілько Панасович знав адреси всіх редакцій газет і журналів, а також усіх установ, які мали справу з скаргами.

Страшенну насолоду переживав Ілько Панасович, одержуючи листа-відповідь на скаргу. Читаючи, Ілько Панасович смакував кожне слово і, прицмокуючи, погрожував пальцем у простір. Свідомість того, що хтось, відриваючись від важливих справ, знаходив час, щоб відповісти на його дрібну скаргу, наповнювала все його єство бундючною гордістю й приємно лоскотала пиху. Погане було тільки те, що майже ніколи Ількові Панасовичу не вдавалося вивести когось на чисту воду і до чогось докопатися. Але всі ці невдачі не засмучували Ілька Панасовича і не відбивали охоти писати ще й ще. Коли йому з однієї установи відповідали, що його скарга безпідставна, він писав величезну заяву до вищої інстанції під заголовком: «Не прислухаються до скарг трудящих». До речі, Ілько Панасович уже чотири роки не був трудящим, незважаючи на те, що йому було тільки сорок вісім років і здоров'ю його могла б позаздрити кожна людина його віку. Жив Ілько Панасович на утриманні сина і не працював тому, що, де б він не влаштовувався на роботу, його чомусь незмінно оточували люди, яких потрібно було «виводити на чисту воду» і «показувати їм, де раки зимують». Всі ці люди не зичили добра Ількові Панасовичу, «зловживали його природною добротою», і Нудота, написавши на них десятки скарг, звільнявся «за власним бажанням».

Останні роки робота не відривала його від улюбленого покликання, і він строчив скарги куди хотів і скільки хотів.

...Скарги на Сєвине начальство розлетілися в усі кінці. Дві пішло в редакції газет, дві у трест і одна в міськраду. Минуло кілька тижнів. Прийшло кілька відповідей. Справу розбирали. Ілько Панасович задоволено потирав руки і чекав, що буде далі. Він не сумнівався, що тепер Сєвине начальство «затанцює».

А Всеволод, здається, зовсім забув про своє звільнення, ходив, посвистуючи, оформлятись на іншу роботу.

«Ну, добре, що забув,— думав Ілько Панасович,— от комісія розбереться в цій справі, начальство його сяде за грати, а Сєві виплатять гроші за цей час і поновлять його на роботі. От буде йому сюрприз!»

І щоб це сталося якнайшвидше, Ілько Панасович написав ще дві скарги, де обізвав злодіями весь штат контори, і благав якнайшвидше втрутитися і припинити ці неподобства.

...Того вечора Сєва прийшов додому блідий, як смерть. Ледве переступивши поріг, він накинувся на батька:

— Дописалися, батечку... спасибі вам...

— А що таке?

— А те... те, що комісія приїхала, ревізію глибоку зробила, документи позаторішні підняла, накладні, ордери, фактури і...— Всеволод ковтнув повітря, як риба, викинута на берег,— і... одним словом, виявили розтрату... Сорок тисяч...

У кімнаті стало тихо-тихо. Було чути, як метелик, летючи на світло, б'ється об шибку.

— Брехня! Тебе навмисно втопити хочуть! Я доведу! Я докопаюсь!..— заверещав Ілько Панасович.

— Ти вже докопався! Закопав ти мене, паразит старий! Закопав, от що!

Всеволод вигукував ці слова з відчаєм, а потім з якимось єхидним задоволенням додав:

— А будинок продадуть! Не подивляться, що він на твоє ім'я записаний. Продадуть будинок, як двічі два. Все продадуть!

Ілько Панасович схопився, як вжалений, але Всеволод зупинив його рукою.

— Іще один сюрприз тобі, таточку. До суду тебе передають за наклепи.

— За які?

— А це вже тобі видніше. Хіба ти один наклеп написав? І до суду передають, і будиночок продають! Ха-ха-ха! — засміявся Всеволод істеричним сміхом.— Так тобі й треба! Мені тепер будинка не потрібно, у мене квартира гарантована, а тобі, старий дурню, так і треба! Докопався!

м. Вінниця.

Семен ГОРДЄЄВ

ВИКЛИКАНИЙ В СПРАВАХ!..

В приймальні люди ждуть на лавах,
А зав у барі пиво смокче,
Та секретарка неохоче
Говорить:
— Викликаний в справах...

З дружками, в бесідах цікавих,
Проводить зав годину... другу...
А секретарка, мов папуга,
Говорить:
— Викликаний в справах!..

Півдня пройшло — не видно зава...
«Чи прийде він? Скажіть ясніше!»
А секретарка, як раніше,
Говорить:
— Викликаний в справах!..

О п'ятій зав заскочив браво,
Газети взяв і шусть додому!
А секретарка по-старому
Говорить:
— Викликаний в справах!..

Переклад з російської.

Павло КЛЮЧИНА

ОСЕЛ ТА ЛИСИЦЯ

(БАЙКА)

Осел звільнив Лисицю із роботи:
— Іди з пташарні геть, кума.
Для птиці ти страшніша, ніж чума! —
І показав злодійці на ворота.
Та щоб не дуже скривдити Лисицю,
Осел таку бумагу дав:
«Лисиця — майстер птичих справ.
Вона, як мати, любить птицю.
Три роки на пташарні працювала
І не одну за це подяку мала».
Лисиця ту бумагу узяла
І через день
назад Ослові принесла.
З приписко́ю, де слід,
(Нашкрябав сам Ведмідь):
«Таких працівників не гонять за ворота.
Наказую прийняти на роботу».
І на пташарні знову мука.

Ведмідь — невинний тут.
А для Осла — наука.

с. Карабутів, Сумської області.

НІ ЧЕРЕЗ ТИН, НІ В ВОРОТА

ДИРЕКТОР Вовчанського обозного заводу (на Харківщині) Титаренко Г. І. веде нещадну боротьбу з сімейственістю. Своїх родичів він наказав не тільки на роботу не приймати,— до воріт заводу заборонив підпускати їх.

Тепер жоден родич на завод пройти не може, бо в прохідній будці стоїть охоронець, який всю директорову рідню знає, як свої п'ять пальців. Прізвище цього невсипущого сторожа — Кривошиєнко. Родичів усіх він знає тому, що сам доводиться племінником директорові.

У боротьбі з сімейственістю — це незамінна штатна одиниця!

Якщо ж якомусь із директорових свояків пощастить перескочити через тин, то на території заводу він зразу ж буде виявлений і затриманий. Старший охоронник заводу Гусєв теж усіх родичів знає, бо він — теж директорів племінник.

Коли ж якийсь із надто спритних родичів зуміє обвести круг пальця обох охоронників і прослизне в цехи,— там його викриють бракувальник Костоглодов і завідуючий виробництвом Медведєв. Цих уже не обдуриш і не проведеш, бо вони обидва — родичі директорові...

Труднувато доводиться родичам директора на Вовчанському обозному заводі. Не дають їм бідним проходу там...

ВІД ПОНЕДІЛКА ДО ПОНЕДІЛКА...

ПОНЕДІЛОК — день важкий! — бідкається головний інженер Мелітопольського бавовноочисного заводу (Запорізької області) т. Урманов. Бідкається він не без підстав: після вихідного дня Урманов появляється на заводі з важкою-преважкою головою, в якій і шумить, і гуде...

Одне слово, в понеділок Урманов не працює, поки не похмелиться. А похмелиться — починає пригадувати, хто його вчора частував і з ким можна буде випити завтра.

У вівторок головний інженер уже з самого ранку тепленький. Він ходить по заводу, до всіх усміхається і всіх запрошує перехилити «по маленькій».

У середу і в четвер Урманова ніде не видно. На завод доходять про нього туманні вісті: дехто каже, що головний інженер бешкетує вдома, інші запевняють, що він витверезується в міліції. І тільки в п'ятницю стає відомо, що він уже, здається, «відійшов».

У суботу Урманова можна, нарешті, бачити на заводі, але — тільки до полудня. З обідньої перерви він уже знову чергує біля закусочної.

— Субота — не робота,— каже він, готуючись до веселої зустрічі вихідного дня...

Оце, власне, і все, що можна сказати про роботу головного інженера Мелітопольського бавовноочисного заводу. Отакі вони, його трудові будні.

Будні — непробудні.

СИЛА МАСЛА

КОЛИ Г. Г. Дем'яненка за дуже не блискучі, хоч і змазані маслом, справи зняли з директорства у Надвірнянському маслозаводі (Станіславшина), він не розгубився:

— Масло має силу, воно досить довгий час змащує механізми, — міркував колишній директор.

І механізм запрацював: Дем'яненка не тільки не судили за велику перевитрату грошей, а ще й призначили завідувачем міськкомунгоспу.

Почав він з того, що перебрався у віллу, обгородив, причепурив її. А ремонтні роботи в районі Дем'яненко провадить за високим принципом — «стук-грюк, аби з рук!». Після його ремонтів, здебільшого, з'являються нові дірки; те, чому належить відкриватися (вікна, двері), стоїть, мов укопане; те, що має стояти непохитно, — гнеться й хитається.

Без рішення міськвиконкому Дем'яненко надав квартири Шелудюковій, яка підпоювала щедрого начальника, Кондратьєвій та багатьом іншим.

Щоб «висунути» Дем'яненка з міськкомунгоспу, обов'язково потрібне рішення міськвиконкому. Але такого рішення й досі немає.

Жаль!

Мал. К. АГНІТА

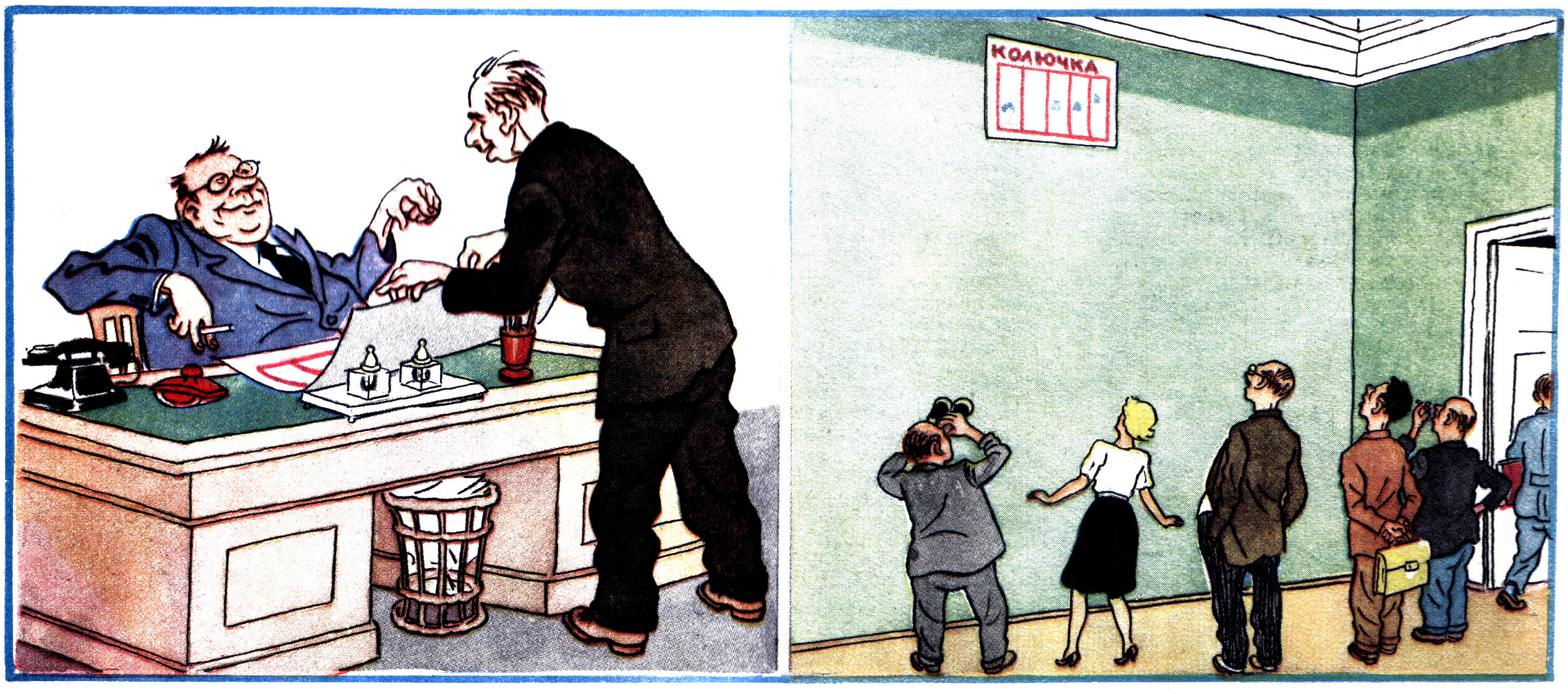

— Тут пишуть, що я затискую критику. Але газету ви повісьте. Тільки вище повісьте, щоб усі бачили...

. . . . . .

Пошта перця

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Є у нас, у Жданівському будівельно-монтажному управлінні № 1, новий підйомний кран. Він може піднімати й переносити з місця на місце всілякі вантажі. Може, але нічого цього не робить.

Для того, щоб новий підйомний кран почав працювати, його самого треба підняти, бо лежить він боком, розібраний, ще з минулого року.

Чому лежить? А тому, що т. Світличний — начальник нашого будівельно-монтажного управління — тільки любить говорити про механізацію виробничих процесів, а сам пальцем не ворухне, щоб підйомний кран перестав бути лежачим краном.

Може б, ти, Перче, допоміг підйомному кранові стати «на ноги». А то на т. Світличного мало надії: дуже-бо він важкий на підйом.

З. АНДРІЄНКО.

Сталінська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Недавно на твоїх сторінках був надрукований фейлетон «Діла сімейні», в якому розповідалося про чванливу дружину якогось керівного працівника Карачуна:

А що лиш дружинонька ця витіва,
Коли до зміщторгу товар прибува!
Їй тільки подзвонять — одразу
Вона виїжджає на базу...

Дружина одного з наших керівних працівників витіває ще краще. Де вона іде — там земля гуде. Зайде до магазина — всі покупці розступаються, продавці бліднуть і тремтять. Загляне до комори чайної — там теж переполох. Завітає на склад райспоживспілки — і там тарарам. У пекарні вона заставляє пекарів вантажити хліб просто з печі на плечі і нести їй на квартиру.

Скрізь вона почуває себе господинею. Коли хтось спробує сказати їй хоч слово наперекір, вона спалахує, як сірник:

— Та ти знаєш, хто я?

І всі замовкають, бо добре знають...

Знай же й ти, Перче, вона — дружина нашого райпрокурора М. М. Суржана.

Тільки ти, будь ласка, не мовчи!

С. СКРИПНИК.

Ворошиловградська область, с. Троїцьке.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Прочитав я в обласній газеті «Радянська Житомирщина» оголошення облкниготоргу. Прочитав і на радощах аж заспівав. У газеті був надрукований список книг, які книготорг обіцяв негайно висилати замовникам через свій відділ «Книга — поштою».

Замовив я книгу «Лікарські рослини СРСР». Жду тиждень, жду другий, цілий місяць терпеливо ждав, а потім не витримав і нагадав облкниготоргові, щоб він моє замовлення виконав.

Дарма. Зав'яли й посохли лікарські рослини, а книга так і не прийшла. І це не поодинокий випадок в роботі облкниготоргу.

Так потихеньку сметану возять, щоб не розхлюпати, а не книжки надсилають.

П. МАСЛЮК.

Вчорайшенський район, Житомирської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ В огляді листів «Вузли на спогад», надрукованому в № 13 журналу, писалося про те, що Сталінське будівельно-монтажне управління радіофікації зволікає радіофікацію віддаленого селища бригади колгоспу імені Хрущова (Андріївський район).

Після виступу Перця селище радіофіковано.

★ Про незадовільне обслуговування пасажирів на пароплаві «Софія Перовська» (Дніпровське пароплавство) розповідалося у фейлетоні «Не забувайте «авоськи» (Перець № 14). Факти, наведені у фейлетоні, підтвердилися. За неуважне ставлення до своїх обов'язків знято з роботи завідуючу буфетом Кришталь та повара Могарського. Провідниці першого класу Скорик А. С. оголошено догану.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Купив я каструлю-«скороварку» виробництва київської артілі «Металолит». Варила, варила «скороварка» та й перестала варити — гумове кільце вийшло з ладу.

Ну, вийшло, то не велика біда! Раз-два, змінимо та й будемо далі варити. Тим більше, що в інструкції користування «скороваркою» на тринадцятій сторінці написано: «При зіпсуванні регулятора чи ущільнювального кільця просимо звертатися до артілі «Металолит», яка пришле вам потрібну деталь».

Раз просять, то чому ж не звернутися. Написав раз — ні кільця, ні відповіді. Написав удруге — ні відповіді, ні кільця. Написав утретє...— мовчать керівники артілі, наче в роти води набрали й на губи ущільнювальні кільця понатягали.

Пропиши їм, Перче, інструкцію «Як треба відповідати за свою продукцію»!

Н. МОРГУНОВ.

м. Чернігів.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

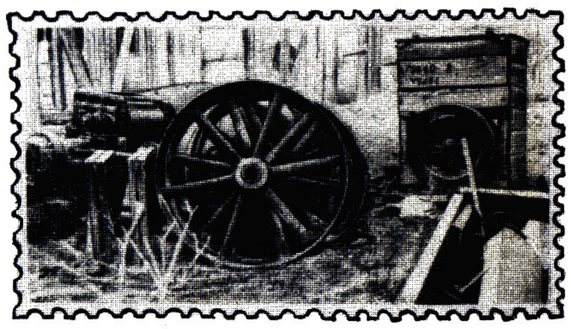

Не питай, чого в т. Черняка заплакані очі. Глянувши на це фото, ти й так здогадаєшся. Тов. Черняк — голова Буської райспоживспілки, а машини, які бачиш на фотографії,— це преси для формування цегли, завезені райспоживспілкою до Буська ще у 1951 році.

Так ці машини сподобалися т. Черняку, що він ні за які гроші не хоче їх продати. Аж плаче, як подумає, що його можуть з ними розлучити. Колгоспи просять, пояснюють, що цегельні преси їм дуже потрібні, а т. Черняк ні в яку: не дам — і все!

Як, Перче, гадаєш, чи довго ще триватиме ця «прес-конференція» на подвір'ї райспоживспілки? Може, вже час декому нагадати про регламент?

В. ДУБРОВІН.

Львівська область.

НА ПОЛЮВАННІ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

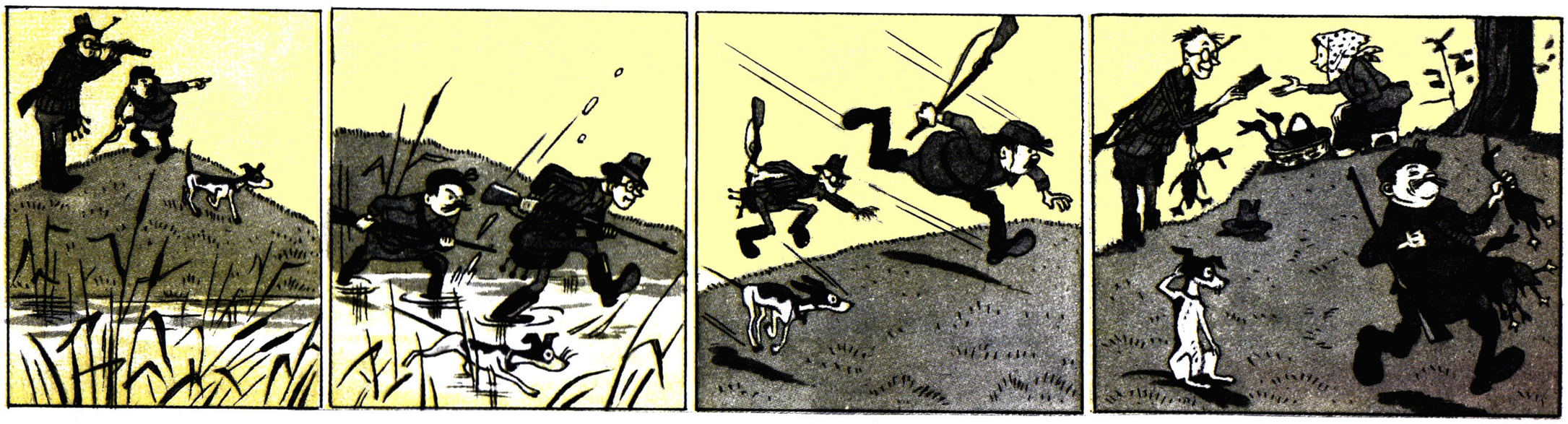

Картинка без слів.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 18 (293) (на украинском языке). Підписано до друку 10.IX. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 03480. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4017. Тираж 125.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

ДВІ СПОВІДІ, або КАЯТТЯ ГРІШНИКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— До церкви ходиш?
— Грішний, товариші...

— Каявся, що до церкви ходиш?
— Грішний, батюшка...